

at alle forstår, at det, udvalgene har taget stilling til, er ikke, om Bjørn Lomborgs teori er rigtig eller forkert. Det, udvalgene har skullet tage stilling til, er spørgsmålet om videnskabelig metode. Men der er ikke nogen, der har udtalt sig om, hvorvidt han har ret eller ikke har ret, eller hans kritikere har ret eller ikke har ret, men det bliver blandet sammen.

Når nu fru Pernille Blach Hansen taler om antipatier, kan man i hvert fald roligt sige, at er der nogen, der i denne Folketingssal i debat efter debat har givet udtryk for antipatier over for Bjørn Lomborg, så er det fru Pernille Blach Hansen, så er det hr. Jørn Jespersen, så er det hr. Keld Albrechtsen.

Det er jo så afslørende, at hr. Jørn Jespersen gerne vil have oprettet råd og nævn og puljer, hvis det er noget, der kan støtte hans formål. Men han er kritisk, hvis der bliver oprettet en institution, som han er uenig med, og hvis produkter han ikke kan lide. Det er jo så afslørende for venstrefløjens syn på ytringsfrihed. Der er kun ytringsfrihed, så længe folk mener det samme, som hr. Jørn Jespersen. Sådan må man i hvert fald forstå det.

Jeg skal sige til fru Pernille Blach Hansen, at når jeg siger, at vi ikke foretager os noget, så er det, fordi det er bestyrelsens ansvar, og på baggrund af det passerede har miljøministeren bedt bestyrelsesformanden om en redegørelse.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg synes, det er utrolig groft, at statsministeren i stedet for at svare på de spørgsmål, der bliver stillet, giver sig til at fortælle, hvad vi andre måtte mene. Det er simpelt hen ikke det, der er meningen med spørgetiden. Det er et billigt trick. Det kan statsministeren ikke være bekendt.

Jeg har intet imod en pluralistisk debat – tværtimod. Jeg synes, det er vigtigt, at der kommer synspunkter for og imod de forskellige miljøpolitikker, der bliver ført, og det har statsministeren intet belæg for at påstå andet om.

Kl. 13.35

Tilbage til spørgsmålet: Hvordan kan statsministeren have fuld tillid, når han ikke må udtale sig om denne udtalelse, der her er kommet fra udvalgene? Det er mig ubegribeligt. Hvis statsministeren havde sagt: Jeg vil slet ikke kommentere det; jeg vil vente, til anken er afgjort, så kunne jeg forstå det, så var det fair.

Statsministeren kan udtrykke tillid, men nægter på den anden side at forholde sig til den helt konkrete kritik, der er kommet. Den bliver

statsministeren da nødt til at forholde sig til på et tidspunkt. Derfor er mit spørgsmål: Når nu anken er kørt igennem, vil statsministeren så forholde sig til den?

Søren Krarup (DF):

Der var en berømt dansker, der havde som sit motto i kirkekampen: Jeg vil ét, jeg vil redelighed.

Jeg vil ikke afkræve statsministeren et svar på et spørgsmål, han ikke kan besvare, men jeg vil godt endnu en gang spørge, om han ikke er enig med mig i, at selve begrebet redelighed brugt i denne sammenhæng lægger op til, at det, som vi jo også oplever, en ren politisk heksejagt, får gode muligheder; og om ikke den titel, man har givet de såkaldte Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed, også lægger op til, at man i denne betændte miljødebat lukker op for politisk forfølgelse og hetz imod folk, der er anderledes menende.

Jeg vil altså endnu en gang ud fra begrebet redelighed sige, at vi får det jo bekræftet. Vi ser jo den elskværdige venstrefløj på ivrig jagt slet og ret efter en mand, de er uenige med, og som de så derfor skal klandre. Kort sagt: Vil statsministeren ikke give mig ret i, at begrebet uredelighed er tvivlsomt, når man her beskæftiger sig med videnskabelige sager?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er nok nødt til at gentage over for hr. Søren Krarup, at jeg ikke kan gå ind på noget, der kunne ligne eller tolkes som en vurdering af den afgørelse, der er truffet af Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed, men jeg kunne jo henvise til, at den afgørelse, der er truffet, nu er til en ganske omfattende debat blandt forskere, og jeg følger med spændt opmærksomhed den debat.

Så til hr. Jørn Jespersen, som er fornærmet over de svar, jeg giver. Jamen altså som man spørger, får man svar. Og nu spørger hr. Jørn Jespersen så, hvordan jeg kan have fuld tillid til Bjørn Lomborg, når jeg ikke engang vil udtale mig om afgørelsen fra Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed. Jeg *må* ikke udtale mig, jeg *kan* ikke udtale mig, sådan er reglerne altså, vedrørende afgørelsen fra Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed.

Når jeg alligevel må gentage, at jeg har fuld tillid til Bjørn Lomborg og til Institut for Miljøvurdering, så er det, fordi det, Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed har taget stil-